

Другиятъ. . . . Сполайти на майстора!  
 Единътъ. Да се привърше къмъ Богородица,  
 че да му дръпнемъ царско тържество  
 на свадбата. . . . Зеръ време му е вече!  
 Другиятъ. Отъ нашитѣ ржце не мой избѣга.  
 Единътъ. Не съмъ игралъ четирисетъ години,  
 но този пжтъ ще падне игра.  
 Другиятъ Ти нѣкога, хе! Бѣ такъвъ играчъ!  
 Че слисваше съ твоята ржченица.  
 Единътъ. (Спомнилъ си).  
 Приляга ми. . . . Не е то да се хваля.  
 Харесвахъ се. . . . Ехъ, пусти младини!  
 Другиятъ. (Съ въздишка).  
 Тѣй е, тѣй е! Де пусти младини!

(Въ това време пристига и трети старецъ, съ подарѣкъ  
 подъ мишца).

Третиятъ (Като ги поздравлява съ глава)  
 И вий не сте дарували, май, дори!  
 Единиятъ.  
 Поспрѣхме се за отдихъ, пѣкъ от дума  
 на дума. . . . Ей и ти ни свари тукъ.  
 Третиятъ.  
 Е, трѣгвайте, че следъ малко сдрачъ  
 припадни ще и майстора ще слѣзе.  
 (Забелѣзалъ знахарката).

И ти ли, бабо Ионе, даръ занесе?  
 Знахарката.  
 Ехъ та. . . занесохъ споредъ моя халъ. . .  
 Третиятъ.  
 И малкото — щомъ е съ добро сърдце  
 доволно е. Зачитането важи.  
 (старцитѣ си отминаватъ)

## VIII

Не да. (Като се озърта да не я чуять други).  
 . . . Ако попитамъ. . . Тѣй ми се е счуло. . .  
 Когато ти на Ралковата дланъ  
 гадаеше. . . май нѣщо замълча?